

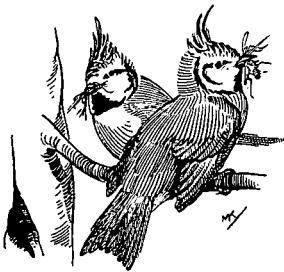
in oktober d.a.v. geschoten langs één der rivieren te Oliva, Valencia. Spanje (afstand hemelsbreed circa 1450 km.).

6. een op 25 juni 1952 bij Amsterdam als pullus geringd exemplaar werd op 18 september 1953 dood gevonden aan het strand te Montalivet, Gironde, Frankrijk.
7. een op 27 mei 1953 bij Amsterdam als adult* ♀ geringd exemplaar werd op 28 mei 1955 aldaar wederom broedend aangetroffen op circa 1200 m. van de plaats van ringen.
8. een op 13 juni 1953 bij Amsterdam als pullus geringd exemplaar werd op 2 juli 1955 broedend aldaar aangetroffen (het was een ♀) op circa 3½ km. van de plaats van ringen.

Uit de beschikbare gegevens blijkt, dat de soort in Z.W.-richting wegtrekt — zoals trouwens een zeer groot deel van onze broedvogelsoorten — en dat in de september-maand al een groot deel van onze oude en jonge vogels honderden kilometers van de Nederlandse broedterreinen verwijderd is.

Rechtstreekse waarnemingen op onze broedterreinen bevestigen de sterke wegtrek in augustus en september. Bij Amsterdam zag ik in september nog maar weinig Strandpluvieren. In „De Nederlandsche Vogels” wordt gezegd, dat de wegtrek vanaf einde juli, misschien zelfs vanaf begin juli, plaats vindt en voortduurt tot in september, met vermelding van waarnemingen in oktober en zelfs enkele in november en december. Na de publicatie van dit werk werden nog (zeldzame) waarnemingen bekend in januari en februari. Daar de soort in maart al weer begint terug te komen, zijn thans dus uit alle maanden van het jaar waarnemingen gemeld.

* pullus = pas uitgekomen jonge vogel; adult = volwassen vogel. (red.).

Bij een kuifmezenest

door A. N. Swart

In mei 1955 observeerde ik een paartje Kuifmezen met zeven jongen van circa acht dagen oud in een holle boomstronk bij Hoenderloo.

In vier verschillende tijdvakken van de dag controleerde ik het aantal malen dat de jongen gevoederd werden. Ik controleerde tussen 3.45

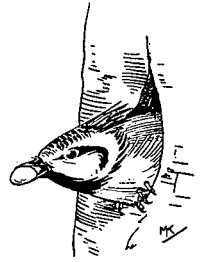
uur (zonsopgang 4.33) en 20.50 uur (zonsondergang 20.41 uur).

Om 4.13 uur vloog een der vogels voor de eerste maal uit het hol (laatste ochtendschemering). Het eerste uitvliegen van de andere vogel heb ik niet kunnen vaststellen. Deze zat bij nadere beschouwing niet op het nest. De eerste uitvlucht duurde 15 minuten. Daarna keerden de vogels terug met een dagfrequentie waarvan het gemiddelde per vier tijdvakken varieerde tussen 2.1 en 2.9 minuten. We kunnen dus wel veilig aannemen dat de vogels de gehele dag gemiddeld om de twee en een halve minuut voedsel brachten. Om 20.17 uur vloog een der vogels voor de laatste maal uit en bleef 17 minuten weg (eerste avondschemering).

In de door mij opgemaakte lijst met aantekeningen variëren de tijden in de vier tijdvakken respectievelijk van 0—11, 0—8, 0—8 en 0—3½ minuten, de eerste ochtend- en de laatste avondvlucht buiten beschouwing gelaten. Het cijfer 0 drukt uit dat beide vogels tegelijk bij het nest arriveerden, wat nogal vaak voorkwam.

De eindberekening toont aan dat bij 15 uur en 49 minuten „fourageertijd” per dag met een frequentiegemiddelde van $2\frac{1}{2}$ minuut het aantal malen dat een paartje Kuifmezen voedsel aan de jongen brengt, circa $380 + 2 \times$ voor de eerste ochtend- en laatste avondvlucht = circa $382 \times$ per dag is. Leuk waren de ogenblikken dat beide vogels tegelijk met voedsel op de „springplank”, een tak bij de nestholte, arriveerden. Na veel wederzijdse ceremoniën (zacht kirren en met de vleugels sidderen, „bedelroep”?) verdween er een in het hol en de andere wachtte geduldig op de tak tot no. 1 weer uitvloog en dook dan zelf bliksemsnel in het gat. Slechts éénmaal zag ik dat beide tegelijk met voedsel op het nest verbleven.

In de 4 uur en 37 minuten dat ik bij het nest zat, kwam een van beiden $15 \times$ met een vliesje uit de nestholte.

Waterspreeuw

Er is weer een waterspreeuw in Sonsbeek, evenals in de winter van '51 op '52, een jaar na zijn bezoek aan Mariëndaal bij Oosterbeek. Op 21 november werden er twee exemplaren gesignaleerd bij een watervalletje in de stad. Zelf heb ik er tot nu toe steeds slechts één gezien. Het is niet onmogelijk, dat de tweede er ook nog is, de hele beek van de bron tot de plaats waar hij onder de stad verdwijnt, telt zeker een twaalfstal watervallen, waarbij er zijn met een heel klein verval, die echter door onze waterspreeuw evengoed bezocht worden als de grotere.

Het is weer de noordelijke vorm, evenals in de winters van '50 op '51 en '51 op '52.

Arnhem, 31 december 1955

M. J. Ch. Kolvoort

Waterspreeuw